

Mentre el feixisme internacional estableix nous pactes, les democràcies continuen amb llur actitud tímida i vacil·lant.

L' IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 90 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 25 céntims
LLEIDA, divendres 12 de novembre de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

Salut, President Companys

Com era d'esperar, el Parlament de Catalunya, en la sessió celebrada dimarts passat, ha convalidat els poders a l'Honorable President de la Generalitat.

Sols la fina sensibilitat política del nostre President ha fet possible que el problema es plantegés, car, la Cambra Catalana no és nova, ans perllongada en les seves funcions, degut a l'anormalitat de les actuals circumstàncies. I si no és nova, no hi havia pas necessitat que de nou volés el President. La pulcritud de conducta del nostre primer magistrat ha estat unànimement reconeguda, però la disposició estatuària era prou clara per a que ningú no pogués dubtar del que calia fer. El President no ha estat novament votat, i sols se li ha dit que encara duraven els poders que li foren conferits en succeir en el lloc que deixà vacant l'inoblidable Francesc Macià.

Amb tot, el gest del President Companys ha estat fortament alligador, en molts sentits. És corrent de dir, perquè respon a una realitat, que l'exercici del poder gasta els homes, que la política els devora, i que la difícil tasca de conduir i dirigir els pobles, desfà el seu prestigi. Així és, en efecte, en molts casos. Però aci teniu el cas de Companys, que ve a constituir una excepció a la regla general. Companys, en aquestes hores turbulentes, difícils, de veritable prova, no sols no veu minvat el seu prestigi sinó que en té més que mai; partits polítics i sindicals, els soldats del front, l'home senzill del carrer, la dona de sa casa, tot Catalunya veu en ell el guia insubstituïble, l'home providencial, el ciutadà exemplar que amb el seu esperit d'abnegació i de sacrifici ens marca a tots el camí espinós del deure i ens dóna alè, fortalesa i esperança.

«Em someto»—digué el President, amb sobri concepte, i sense exagerar ni insistir en la gran generositat del seu gest, en el seu darrer discurs als senyors diputats que acabaven de refrendar-li els poders. Davant la inequívoca, cordial i unànime manifestació del voler popular, Companys ha acomplert el seu gran deure una vegada més, com sempre ho ha fet al llarg de la seva dramàtica vida. Ara, estem tranquils, Sabem que ell, vingui el que vingui, serà al seu lloc, i tot Catalunya darrera seu.

Voldriem que la lliçó que a tots ens dóna ens servís d'alguna cosa de profit, que pogués cridar a tots, imperativament, a acabar d'una vegada amb els germens de desordre i de desgavell que encara resten, fruit d'una mentalitat simplista, última expressió i residu del desconcert dels primers mesos.

El món ens mira, catalans. No hi ha secrets per ningú del que aci fem o deixem de fer. Si s'ha de parlar amb sinceritat, cal dir que nosaltres mateixos ens hem tancat moltes sortides, i que toquem els resultats d'una actuació nefasta. El President ha fet una crida a les normes democràtiques, que inspiren la política grata a tota aquella part de món que ens pot ajudar. Seguim els consells del President, que són consells de salvació, d'esmena, de salut, de victòria.

Nosaltres, del fons del nostre cor, saludem el President Companys amb més enfervoriment que mai, li renovem la nostra més absoluta adhesió i esperem que pugui guiar-nos en la fase final de la lluita amb el feixisme fins a la seva derrota, fins al dia de l'alegre triomf de la causa del poble.

A l'Ajuntament

Sessió del Ple del dia 10 del corrent

L'afer del Teatre Victòria.-- Altra vegada l'Ajuntament de Lleida es converteix en l'incontrolat màxim de Catalunya.

Hi assistiren 20 consellers presidits per Magro, alcalde interí, s'aprovà l'acta i es féu segona votació d'alcalde. Per 14 vots i set en blanc, seguí la interinitat de Magro.

D'acord amb les designacions fetes per les minories, es constituïren les Comissions, fent avinent Cervera que l'Esquerra, d'acord amb la Llei Municipal, sols n'accepta 4, car sols hi pot haver 4 Conselleries. Per 17 vots i 5 en blanc, s'elegeixen Balp i Izquierdo per les Juntes de Sequiatge i Proveïments, respectivament.

El dictamen proposant l'ascens de categoria dels funcionaris Albertí, Altisent i Viladegut és aprovat.

L'afer del Teatre Victòria

Es dóna compte d'un dictamen de Cultura proposant s'acudeixi en queixa al Consell de la Generalitat per la Decisió de la Comissió de Responsabilitats que obliga a retornar el Teatre Victòria al seu propietari senyor Cortada, desacatant, així, el que ha ordenat aquell Tribunal. Cervera diu que per ésser tan clara la qüestió no cal discutir; som gent governamental, afectes, per tant, al Govern de la Generalitat i de la República, i ara volem tornar al cantonalisme, posant l'Ajuntament en franca rebel·lia. És hora de parlar clar d'aqueixa nefasta actuació sense èxit, i sí d'un fracàs sorollós, amb enfonzament de l'economia municipal, segons demostra el Pressupost de liquidació que fa poc s'aprovà, per la rebel·lia del poble a pagar, creant un ambient d'impopularitat que us arrojegarà. D'aqueixa impopularitat fins es parlà al Front Popular Antifeixista, que reconegué la realitat del fet, preconitzant, per salvar l'Ajuntament, que es posí dins la legalitat, i avui, persistiu en l'error.

El dictamen es fonamenta en que la Comissió de Responsabilitats no pot defer una municipalització; però és que s'ha fet segons la llei? No. Ha passat que uns amics de l'actual majoria es

constituïren en Comitè Municipal i s'apropriaren il·legalment dels locals destinats a espectacles. Déieu, per justificar tal actitud, que era per a donar un nivell alt de cultura als espectacles, cosa impossible abans per l'egoisme dels propietaris. La teoria és bonica, però els resultats han estat a la vista: les mateixes obres carrinclones blasmades pel Comitè han estat l'aliment cultural que ens heu servit. El servei, deficient, brut, desorganitzat, no és per a pregonar un èxit educatiu, social ni cultural.

Segueix Cervera la seva excel·lent intervenció i rebat l'afirmació del dictamen segons la qual l'interessat no ha presentat altre recurs que el fet davant la Comissió de Responsabilitats. No és cert, car el 16 de novembre de 1936 el propietari del Teatre Victòria recorregué contra l'acord d'incautació del mes anterior, i si no l'heu firat a la paperera, aqueix recurs ha d'ésser a la Comissió, i aci tinc el rebut de presentació del recurs, que ho acredita. Després, presentà recurs al Consell d'Economia, qui demanà informes a Lleida, que no heu contestat. Finalment, en crear-se la Comissió de Responsabilitats, allí acudí, i, per unanimitat, ha resolt al seu favor.

Continua Cervera dient que si la llei permet municipalitzar, no és com a negoci a mans de l'Ajuntament, i puc afirmar que s'hi perd diners en tots els que ha provat. Ara volem legalitzar una usurpació d'un Comitè il·legal, i ni en nom de la revolució es pot tolerar l'apropiació de bens d'un antifeixista, si es té en compte que els més exaltats revolucionaris tenen bona cura de guardar-se diners, joies i tots els béns que tenen com a seus. El fall és ferm. I l'organisme que l'ha dictat, competent. En ell hi teniu els vostres representants polítics o sindicals. Com podeu dir el contrari? La minoria d'Esquerra, doncs, votarà contra el dictamen i apoiarà aquest i tots els ciutadans que es trobin injustament desposseïts dels seus béns.

(Ve de la 1.ª plana)